

Tüm Zincirlerimden Kurtuldum Bu Gün

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Mayıs 2022

Düşlerim tekil bu gece aslında ben de tekir bir kedyim dilimde tekerleme terlediğim maden ocağından sağ çıkmanın temennisi ile üstüm başım toz içinde.

Tozlu günlüğüm.

Tozunu attığım günler ilk gençlik yıllarımda haiz olduğum neşem ve coşku...

Ve de mütereddit kimliğimle edindiğim bir mevkii iken insanlık makamı...

Ah, bir de makamı olmayan şarkıları meram bildiğim ve merak duygumu yenemediğim en çok da içimdeki g/izin peşine düştüğüm.

İklimler, bayım...

Bir de ikilem yüklü varlığım.

Şirazesini kaymış dünyanın ve insanlığın lakin şimdi bir çivi çakma sırası bende, bayım varsın çivisi çıkmış olsun dünyanın...

Ah, benim hüzünlü yüreğim ve bitimsiz dualarım bazen takıldığım bazen yüreğimin teklediği ve takla atan bir kuş gibi ansızın kanatlarımın kırıldığı ve pul pul dökülen tenim.

İndindeyim umudun.

İnhisarında nice duygunun ve manen nasıl da zenginim.

Oysaki delik ceplerim.

Oysaki delik deşik yüreğim.

Ve aşkın çeperinde büyüyen bir gül fidesiyim ben bazen içine saklandığım toprağın yetmediği bazen gözlerimin yaşardığı en çok da toprağımın kuruduğu belki de beni çeken toprak belki de elimden çeken bilinmez ç/ağrısı ve kim bilir ben, ne çok iklime ne çok duyguya gebeyim.

Rüştünü ispatladı yine mevsim ve çürük düşlerimin de dolgusu düştü ve sözcüklerden implant yaptırıldığı o suni yokuşlar ve tüneller nezdinde sevginin yeşeren umutlar ve aşkı şakıyan yüreğim ve aşka âşık olan benliğim en çok da şiarım iken bilinmeze duyduğum merak ve özlem.

Öznenle geldim bu gün yanı başınıza, bayım.

Ve de öz verimle.

Öz güvenim ise ansızın ivme yaptı ve hiç olmadığım kadar mutlu ve huzurlu hissediyorum kendimi ve ulaşılmaz olan yine kendime ulaştım bir kez daha ve de coşkuyla tuttum kendi elimi tutuşan yapraklarım ve eteklerim ne ki ben karambole gitmiş zamanların tutanağa geçirdiği soruları bu sefer bir bir cevapladım ve onayının aldım Rabbimin.

Ölümse sık sık telaffuz ettiğim ve bitimsiz kaygı ve korkularım ve işte kırkladım acılarımı ve işte kıt kanaat sevenlere inat hep de coşkuyla ve en çoklukla severken ben uzun süreden beri ilk kez kendimi sevdim ve kabullendim.

Neşri mi günün?

Yoksa esiri olduğum binlerce duygu mu?

Aslında nesriyim ben hayatın ve inancın ve aşkın eseri

Uğultulu tepelerde geçerken ömrüm ve hazan mahsulü hüznümle sadece Rabbimin bana sahip çıktığı ve tüm gerçekler üstelik gerekçeleri ile birlikte artık mütereddit kimliğimi çektim çıkardım üstümden ve işte tüy gibi hafım ve uçuşuyorum rüzgâr misali hatta evimizin yeni misafiri iken o yabani martı bak, bak nasıl da göz teması kuruyor bizimle üstelik bir Allah'ın kulunun uzun süredir böylesine sevgi ve merhamet ve de minnet ile baktığına da şahit olmadığım...

Uzunlarını yaktım yüreğimin.

Uzağa gitmiyorum aslında her şey yakınımda ve içimde hatta dışıma taşan sonsuzluk ruhu ve sevebilme yetim ve artık kendime yetki tanıdım kendimi sevmek adına ve işte ilk kez kendimde yatıya kalıyorum bu gece.

Martıya gelince günlerdir bizim evin penceresini gözüne kestirdiği yalan değil hani lakin böylesi yabani bir kuşun gelip de bizle göz teması kurup bir de bağıra bağıra susadığını söylemesi çok inanılmaz gelse de insana ilk etapta-ki buna ben bile inanamazken- ve işte pencereden ayrılmıyor haşmetli kanatları ve o güzel gözleri ile nasıl da sahiplendi bizi ama biz onu sahiplenmedik çünkü güzelim martının sahibi elbet ve sadece tabiat ana.

Demek ki zamaniymiş pek çok şeyin ve işte tüm zincirlerimden kurtuldum bu gün ve martının da hanemizi şenlendirmesi ile adeta ben de o özgür martıya öykündüm ve işte kendi kanatlarımla uçuyorum ve her ne kadar çelimsiz olsa da kanatlarım seviyorum işte uçmayı ve seve seve özgürlüğümü ilan ettim de kâinatın izniyle.

Telakki addedilen neyse.

Tevazu yüklü yüreğim ve de.

Aşkın çeperinde ikaz etmeden seviyorum artık kendimi ve usulen filan da değil mademki benim de tek bir sahibim var ve işte ihlal edilen sınırlarımı zorladıkça zorladım ve sayısız kere infilak etmenin ertesinde kendimle ve ruhumla ve vücudumla tokalaştım.

Nazenin bir esinti an itibari ile yüreğimi serinleten ve ihya edesi bir coşku beni benden alan akabinde beni bana sunan ve sözcüklerin de dilemması hislerimi artık yastık altı yapmadığım kadar yüreğime huzurla yaslandım bu günden itibaren.

Refüze edilesi bir günlük değilim.

Rencide edilesi ne yaptım da her zalimin yalanına itaat ettim hatta ve hatta onlara inanıp kendime de aralıksız eziyet ettim bir ömür ve işte yeni meziyetim ve içime konan mevsim ve zemherilerden soyutlandım bir kez daha ve zimmetliyim de artık kendime.

Bir kuşa bile öykünüyorsa insan...

İnsan olmanın da meali iken içtenlik ve doğaüstü bir sevgiyi kible bildiğim ve aşkın şiarında ve coşkusunda ulaşmışken sonsuzluğa varsın bir kere de bana kibirli desinler üstelik bir ömür kendimi dışladığım yetmezmiş gibi iç sesimi bile bastırmışken daha da almam gereken çok yol var ve vakit varken işte hayat denen akdin altına attım imzamı...

Ve son sözü sevgili Didem Madak'a bırakıyorum bunca zaman bunca yaşayan insan içerisinde beni bana yakın kılan hatta beni oradan bile algılayan ruhu nurlar içinde uyusun:

"Tam artık hayattan istifa edip, kendimi hepten asil sanacağım sırada oradan taşındım. Taşınmam gerekti."

Ben de taşındım artık o eski ve yorgun ve hüzünlü ruhumdan öylesi bir cennete göç ettim ki sanırım eski benin öcünü almak adına doğru zamanı çoktan tayin etmişti Mevla'm...